

Μόσχον τὸν χρυσοῦν λατρεῖται
 Ἀρχὸν πένης ἐν φωναῖς
 Ὑπερπύρων ταῖς στιλπναῖς,
 Κ' ἐνθους πᾶς περιχορεύει
 Χρυσοῦ μόσχου τὸν βωμόν.
 Σατανᾶς ὁ χορηγῶν !

Β'.

Χρυσοῦς μόσχος ἀνάσσει θεῶν !
 Ἀναπάλλει
 Ἐν κραιπάλῃ

Τὴν κεφαλὴν πρὸς οὐρανόν·
 Καθορᾷ, αἰσχρὰ ἀπάτη !
 Πρὸ ποδῶν του, ὁ βροτός
 Πῶς εἰς ὄχετον κυρτός,
 Αἷμα, βόρβορον ταράττει
 Μήλου εὖρη τὸν χρυσόν·
 Σατανᾶς ὁ ἐρευνῶν !

Πάντες.

Σατανᾶς ὁ χορηγῶν.

Βαγ. Εὐγε στὸ ἄσμα σου ! (πρὸς ἐαυτὸν) Τί μούρη ἀνου-
 [σία !]

Μοῦ κάμνεις τὴν τιμὴν νὰ τσουγγρίδης μὲ 'μᾶς ;

Μεφ. Προθύμως-ὦ-τῆς χειρός σου ἰδὲ τὰς γραμμὰς !
 Τὴν γραμμὴν βλέπεις ταύτην ;

Βάγ. Ναί !

Μεφ. Εἶν' ἀπαισία.

Ἐν τῇ ἐφόδῳ οὐ πρῶτος θὰ φονευθῇς.

Σει6. Εἶσαι μάγος λοιπόν ;

Μεφ. Ἄν καταδεχθῇς.

Ἰδοὺ βλέπεις ! ἡ χεὶρ σου εἶναι κατηραμένη,
 Καὶ δι' ἀπλῆς ἐπαφῆς
 Τάβηθ νὰ μαραῖνῃ.

Σει6. Πῶς ;

Μεφ. Καὶ δι' αὐτὴν τὴν Μαργαρίταν !

Βαλ. Ἀδελφῆς

Τὸ ὄνομα τολμᾷς . . .

Μεφ. Ἡθὸς ὄντως ἀνδρείου.

Πλὴν βλέπω ὑπὸ τίνος θὰ πέσης νεκρός.

(ἀποσπῶν ἐκ τῆς χειρός τοῦ Βάγερ τὸ ποτήριον)

Προπίνω ὑμῖν ! Μφ. ! οἶνος φαῦλος αἰσχρός.
 Θὰ σὰς προσφέρω ἐκ τοῦ ἐμοῦ ὑπογείου.

(Κρούει πῖθον φέροντα εἰκονισμένον τὸν Βάχρον, ἔμβλημα τοῦ
 καπηλείου, καὶ πληροῦ τὸ ποτήριον ἐκ τοῦ ἀναβλίζοντος
 ποτοῦ).

Ἦ Βάκχε δὸς ἡμῖν πρὸς πόσιν· μηδεὶς σταθῇ.
 Τὸ φίλον του ποτὸν πᾶς θὰ γευθῇ.

Ὡς πρὶν ὑμεῖς, τώρα προπίνω

Φίλοι ὑπὲρ τῆς αὐτῆς, τῆς Μαργαρίτας

Βαλ. Καλῶς !

Ἄν μὴ εὐθύς βωβάνω σε ζῶν νὰ μὴ μείνω

Κεφ. Πρὶν ἀπειλῶν, τρέμεις νῦν ὡς δειλός ;

Ὁ Βαλεντίνος ἀρπάζει τὸ ποτήριον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Με-
 φιστοφελῆς καὶ ρίπτει κατὰ γῆς, ὅπερ γυθὲν ἀναφλέγεται.
 Ὁ Βαλεντίνος Σεῖβελ καὶ οἱ φοιτῆται ἀνασύρουσι τὰ ξίφη.
 Ὁ Μεφιστοφελῆς διαγράφει κύκλον περὶ ἐαυτὸν διὰ τοῦ
 ξίφους. Οἱ φοιτῆται ἐφορμῶσιν, ἀλλ' ἐπέγρυσιν ὅτιον ὑπὸ
 δυνάμει ἀράτου ἀναχαιτίζονται.—Τὸ ξίφος τοῦ Βαλεν-
 τίνου συντρίβεται).

Βαλ. Τὸ ξίφος ἐθραύσθη

Μόλις ἀνεσπάσθη !

Ἄν ὁ δαίμων τὰ ὄπλα ἡμῶν μαγεύρ,

Ἰδοὺ τὸν κακὸν μόνον τί δεσμεύει.

(Λαμβάνει τὸ ξίφος ἀπὸ τῆς λεπίδος καὶ εἰς τὸν Μ. δεικνύει τὸν
 τύπον τοῦ σταυροῦ).

Τόλμα μάγον ὄμμα νὰ ἐπάρῃς !

Σταυρός, φύλαξ χριστιανῶν καὶ χάρις.

(Ἐξέρχονται).

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΤΡΟΦΗ

ΚΑΙ ΕΚΔΟΓΗ ΤΗΣ ΔΓ' ΑΥΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ.

Διὰ τῆς ἀνατροφῆς, ὀφείλομεν νὰ πλάσωμεν κλη-
 ρονομικὰ προσόντα φυσικῶς τε καὶ διανοητικῶς ἐπω-
 φελῇ τῇ ἀνθρωπίνῳ ψυχῇ. Πρὸς τῇ κληρονομικῇ δὲ
 μεταδόσει τῆς ἐγκεφαλικῆς καὶ ψυσιολογικῆς κατα-
 στάσεως, δεόν καὶ τοιοῦτους ἐξασφαλίσαι εἰς ἑαυ-
 τοὺς κοινωνικοὺς καὶ κληρονομικοὺς τύπους, οἳ αἱ
 παραδόσεις, τὰ ἔθιμα, ἡ κοινωνικὴ συνείδησις
 καὶ τὸ δημόσιον φρόνημα. Πράγματι ἡ κοινωνία
 ἐστὶν ὄργανισμός, διὰ ποιᾶς τινος περιληπτικῆς
 συναισθήσεως περρικλειμένος, εἰ καὶ οὐδόλως ἐνιαῖον
 τινι συγκεντροῦται. Διὰ τοῦτο δεόν νὰ θεωρήσωμεν
 ὡς τύπον κληρονομικῆς ιδιότητος καὶ ὀργανικῆς
 ταυτότητος ἐν τῇ πορείᾳ τῶν χρόνων, πᾶν ὅ,τι
 παρὰ τῷ λαῷ διασώζει συνέχειαν χαρακτῆρος, πνεύμα-
 τος, συνθηδίων καὶ τάσεων, ἐν βραχεὶ εἰπεῖν, ἔθνη-
 κὴν γνῶσιν καὶ θέλησιν. Γενομένου δὲ παραδεκτοῦ
 ὅτι ὁ τελειωτικὸς τῆς ἀνατροφῆς σκοπὸς εἶναι ἡ
 ἐξασφάλισις τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπίνου ψυ-
 χῆς, ἀναφέρεται τὸ ζήτημα, ὅσοτον τὸ κάλλιστον μέ-
 δον τῆς ἐξασφαλίσεως αὐτῆς. Ὑπάρχει ἐν τοιοῦτον,
 ὅπερ ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταστήσωμεν ἐξόχως φανε-
 ρὸν — ἡ ἐκλογὴ. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους
 δεικνύει ἡμῖν τοὺς ἀγῶνας τῶν φυλῶν, τῶν ἐθνικο-
 τήτων καὶ ἀτόμων — οὐκ ἄρα τὸν βίου μόνον,
 ἀλλὰ χάριν τῆς προόδου τοῦ βίου ὑφ' ὅλους αὐτοῦ
 τοὺς τύπους, συμπεριλαμβανομένου ἐν αὐτοῖς καὶ
 τοῦ διανοητικοῦ, αἰσθητικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου. Ἐν
 τῷ λόγῳ ὅμως ἡμῶν περὶ τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος,
 λησμονοῦμεν τὴν μεταμόρφωσιν, ἣν ὑφίσταται ἡ ἐκ-
 λογὴ, διερχομένη ἐκ τοῦ κύκλου τῶν κτηνωδῶν δυ-
 νάμεων εἰς τὴν σφαῖραν τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθι-
 κῶν. Ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ κατανοήσωμεν τὰς ἀνα-
 λογίας καὶ διαφορὰς μεταξὺ τῆς φυσικῆς καὶ κοινωνι-
 κῆς ἐκλεκτικότητος. Ὡς πρῶτον πρὸς τοῦτο βῆμα, δεόν
 νὰ ἐξετάσωμεν μέχρι τίνος βαθμοῦ αἱ ιδέαι διέπουν
 τὸν κόσμον καὶ τίνι τρόπῳ ἐκλεκταὶ ιδέαι, εἰσάγονται
 τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἐγκέφαλον διὰ τῆς ἀνατροφῆς.
 Τοῦτο δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ψυχολογικὴν ἐκλο-
 γήν. Ἡ δύναμις τῆς παιδείσεως καὶ ἀνατροφῆς, τὴν
 ὁποίαν τινὲς μὲν ὑπερψοῦσιν, ἄλλοι δὲ ἀρνοῦνται, εἰ-
 ναὶ ἀπλῶς ἡ δύναμις τῶν ιδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Ἀ-
 δυνατοῦμεν δὲ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκρι-
 βείας νὰ καθορίσωμεν τὴν ἑκταδὶν καὶ τὰ ὅρια τῆς

δυνάμεως ταύτης. Ὁρῶμεθα ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι, πᾶσα ιδέα τείνει πρὸς τὴν ἑαυτῆς πραγμάτων, καὶ πράγματι τοῦτο συμβαίνει εἰ μὴ ἀντισταθμίζεται ὑπὸ ὑπερτέρας τινὸς δυνάμεως. Ὅθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγῶνος καὶ τῆς ἐκλογῆς ἐφαρμόζεται τοῦτου ἕνεκα τόσον ἐπὶ ιδεῶν ὅσον καὶ ἐπὶ ζώων ἀτόμων καὶ γενῶν. Ἐὰν ἡ ἀνατροπὴ μὴ ἐκδηλοῖ ὁλόκληρον τὴν δύναμιν, ἢν διατίθῃσι, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι σπανίως ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἀληθινὸν αὐτῆς σκοπὸν καὶ διὰ τρόπου ἀρμοδίου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐντεῦθεν προκύπτει ἀπώλεια ζωῶν δυνάμεων τῇ ἀμοιβαίᾳ ἐξουδετερώσει καὶ συγχύσει τῶν ιδεῶν. Σπείρομεν ιδέας ὡσεὶ τυχαίως ἐν τῷ νῷ, αὗται δὲ βλαστάνουσιν ἀναλόγως τῶν τυχαίων περιστάσεων, τῶν ἐσωτερικῶν προδιαθέσεων καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέσου. Αὕτη, ὡς ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὑλικῶν δυνάμεων, τυχαία ἐστὶν ἐκλογὴ. Οὐδόλως δ' ἐστὶν ἱκανὴ πρὸς παιδεύσιν, καθόσον παιδεύσις καθ' ἑαυτὴν δέον νὰ ᾖ ἀνατροπὴ, ἥτοι τρόπος περιεσκεμμένης καὶ μεθοδικῆς ἐκλογῆς ιδεῶν, τεινουσῶν νὰ προσλάβωσι πραγματικότητα διὰ πράξεων. Ἡμεῖς λέγομεν ἀδιακόπως παιδεύσιν, ἐνῶ ἄλλοι λέγουσι καλλιέργειαν, καὶ ὁρθῶς. Τὸ μὲν πρῶτον ἄγει ἡμᾶς εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς ὑλικῆς σπουδαιότητος τοῦ ἀποκτωμένου, τὸ δὲ τελευταῖον εἰς τὸν βαθμὸν τῆς γονιμότητος, ἢν ἐκτίσαστο ὁ νοῦς. Ἡ ἀνατροπὴ δὲν πρέπει νὰ ᾖ ἀπλὴ προσκτικτικὴ γνώσεως, ἀλλὰ καλλιέργεια δυνάμεων ζωῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς χρήσεως τῶν ὑψίστων διανοητικῶν δυνάμεων.

Μετὰ τὴν ψυχολογικὴν ἐκλογὴν, ἐμφυτον τῷ ἀτόμῳ, ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ σταθμίσωμεν τὴν κοινωνικὴν, ἥτις λαμβάνει χώραν μεταξὺ διαφόρων ἀτόμων ἢ μεταξὺ φυλῶν ἢ λαῶν. Ὑπάρχουσι βεβαίως ἐν πάσῃ φυλῇ οὐσιώδεις ψυχολογικοὶ καὶ φυσιολογικοὶ ὅροι ὑπεροχῆς. Πρῶτιστον πάντων δέον ἡ φυλὴ νὰ ᾖ ἰσχυρὰ ὑπὸ φυσιολογικῆν ἐποψίν, ἐνταῦθα δὲ μόνον εἰσὶν ἐφαρμοστέοι οἱ συνήθειες τῆς ἐκλογῆς νόμοι, διότι εὐρισκόμεθα ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ζωῆς. Νοῦς ὑγιὺς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἢ ἐν σώματι ὑγιεῖ. Πᾶσαι αἱ τῆς διανοίας λεπτότητες δὲν ἔχουσι παρὰ τινι φυλῇ τόσων ἀξίαν, ὅσων ἡ ὑγεία, τὸ σθένος καὶ ἡ γονιμότης. Ἐπίσης δαιμόνιοι νόες δὲν δύνανται νὰ γεννηθῶσιν ἢ ἐκ φυλῆς ἰσχυρᾶς αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις, οὐδόλως δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ πολὺ καὶ νὰ προοδεύσωσιν ἢ ἐν ἀλκίμῳ λαῷ, ἢ δὲ ἐκλογὴ ἥκιστα δύναται νὰ ᾖ ἀποτελεσματικὴ καὶ τὸ κάλλιστον ἐκ φύσεως νὰ παραγάγῃ — ὅρος ἀπαραίτητος πάσῃ προόδῳ — ἢ ἐν γονίμῳ πολυπληθεῖ καὶ ἐπομένως ἰσχυρᾷ φυλῇ. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἔπεται ὅτι, ὑπερβαρύνοντες τὸν νοῦν τῇ δαπάνῃ τοῦ σώματος, ταπεινοῦμεν τὸν βαθμὸν τῆς φυσιολογικῆς καὶ ἐντεῦθεν τῆς διανοητικῆς περιωπῆς τῆς φυλῆς, καθόσον, γενεαὶ ἐξασθεῖσθαι φυσιολογικῶς, τάχιον ἢ βράδιον θέλουσιν τῇ πρὸς τῇ ἐξασθενήσει τῆς ἐγκεφαλικῆς καὶ σθένει τῆς διανοητικῆς αὐτῶν ἱκανότη-
μοι τῆς κληρονομικῆς μεταδόσεως εἰσὶν κληροδοτεῖν πτωχὰ ὄργανα εἰς παιδία, ἡτοιμάζειν ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ Πασκάλ ἠ-
γώρωνσιν τῆς φυλῆς ἐνέποχῃ κατὰ

τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεμακρυσμένην. Ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ τῇ διαδοχῇ τῶν λαῶν ὡς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρονται, ἐὰν μὴ νέον καὶ ἰσῶς βαρβαρικὸν αἷμα συνανειμίχθῃ τῷ γενηράκῳ σώματι ἔθνοος τινός, τὸ ἔθνος ἐκεῖνο κατέπεσεν κατέσθην ἄγονον καὶ ἠφανίσθη ἢ παρήκμα-
σεν, ἐνῶ ἕτεροι λαοὶ ἀνυψοῦντο.

Νομίζομεν, ὅτι καὶ ἡ παιδείσις εἰς διπλοῦν ἀποτέλεσμα ὀδηγεῖ· εἴτε εἰς δυναμικὰ ἀποτελέσματα — ὅπερ ἐστὶν αὐξήσις τῆς ἐγκεφαλικῆς δυνάμεως — εἴτε εἰς καθαρῶς μηχανικά, οἷα ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ φιλολογικὴ πείρα. Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς ιδιότητος καὶ δύναται νὰ παραγάγῃ κληρονομικὴν μετάδοσιν τῆς ἐγκεφαλικῆς δυνάμεως· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, οὐδόλως ἢ ὀλεθρίως ἐνεργεῖ εἰς τὴν ἐξάντλησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν διὰ κληρονομικῆς μεταδόσεως μεταδιδάσκεται εἶναι δύναμις νοητικὴ καὶ οὐχὶ κεκτημένη γνῶσις. Ἐντεῦθεν ὁ γνῶμων, ὃν προτεινομεν πρὸς στάθμισιν μεθόδων τῆς ἀνατροφῆς καὶ διδασκαλίας· καὶ εἰ μὲν παρατηρεῖται ἀνάπτυξις τῆς νοητικῆς, ἠθικῆς καὶ αἰσθητικῆς δυνάμεως, τότε ἡ μέθοδος εἶναι καλὴ· εἰ δ' ἐστὶν ἀπλὴ ἐν τῇ μνήμῃ ἀποταμίευσις, ἡ μέθοδος εἶναι ἀλυσιτελής, καθόσον ὁ ἐγκέφαλος οὐδόλως ἐστὶν ἀποθήκη πρὸς πλήρωσιν, ἀλλ' ὄργανον, χρη-
ζον ἐνισχύσεως.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικού).

ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.*

VII.

Τετέλεσται λοιπὸν· ἔπρεπε νὰ καταπνίξῃ τὸν ἔρωτά του, ἔπρεπε νὰ τὴν λησμονήσῃ. Βεβαίως ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἐν τῷ ἔρωτί της· ἦσαν θεαίαι αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας διήλθε πλησίον της καὶ ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ καιρὸς πολὺς, ἕως οὗ τὰς λησμονήσῃ. Θὰ τὸ κατῴρωνεν ἄρτι γε; Ἦτο ζήτημα, τὸ ὅποιον ὁ χρόνος θὰ ἔλυεν. Εἶχεν ἀγκλήσῃ αὐτὴν ὡς ὀλίγοι ἀγαπῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν εἶχε καταδουλώσῃ ἡ νεότης αὐτῆς, ἡ εὐφροσύνη, ἡ χάρις, τὸ γοητεῦον μειδιάματά της, ἡ μαγνιτίζουσα λαλιὰ της, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματός της, προσόντα ἅτινα εἶχον καταστήσῃ αὐτὴν τὴν θελτικωτέραν τῶν γυναικῶν. Τώρα ἦτο καταδεδικασμένος νὰ ἐξαπλώσῃ ἐπὶ πάντων τούτων, ἐπὶ ὅλου τοῦ παρελθόντος, πυκνὸν πέπλον λήθης. Ἀλλὰ πῶς ἦτο τοῦτο δυνατὸν; Πῶς θὰ ὑπεβίβλετο εἰς τοιαύτην ὑπερῶνθρωπον ἀνάγκην καὶ θυσίαν;

Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἔκλεισε ῥάτι, ἡ δ' ἐπελθοῦσα ἡμέρα ἦτο ἡ δυστυχεστέρα τοῦ βίου του. Ἐσυλλογίζετο ὁ δυστυχὴς, καὶ μετέβαινεν ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν, ζητῶν διέξοδόν τινα, ἀλλὰ τοιαύτη δὲν ὑπῆρχεν· ὁριστικῶς ἐκεῖνη εἶχεν εἶπῃ ἀδύνατον,

*) Ἰδε ἀριθμ. 40, σελ. 767 — 769.